

Ska Biden fortsätta USA:s misslyckade Kubapolitik?



Ska Biden fortsätta USA:s misslyckade Kubapolitik?

En fungerande Kubapolitik från USA:s sida kräver att stormakten en gång för alla erkänner att det inte kan påtvinga Kuba sin vilja.

Medan president Biden funderar över vad han ska göra åt Kuba bör han motstå frestelsen som så många av hans företrädare trots på: att bara lite mer påtryckningar från USA tvingar Kubas regering att följa Washingtons vilja. 60 år är bevis på motsatsen.

Illusionen har en lång historia. Medan förbindelserna försämrades på 1960-talet gjorde USA:s ambassadör Philp Bonsal ett sista försök till försoning. Men svaret från hans chef, vice utrikesminister Thomas Mann var att ?vi satsar på att invänta en ny regim?.

Sedan dess har Washington väntat. I årtionden har den ene USA-presidenten efter den andre övertygat sig själva om att Kuba är på randen till kollaps och att hårdare sanktioner kan knuffa det över stupet. Eisenhower trodde att genom att förbjuda import av kubanskt socker skulle revolutionen rullas tillbaka under hans mandatperiod. Kennedy trodde att invasionen i Grisbukten och CIA:s hemliga krig skulle fixa biffen. Lyndon Johnson hoppades att strypa Kubas regering genom att få med sig Latinamerika och stora delar av Europa i blockaden. Nixon såg mellan fingrarna på terroristattacker från kubanska exilgrupper och Reagan skärpte de ekonomiska sanktionerna och satte upp Kuba på terroristlistan. Allt detta utan resultat.

Trots upprepade misslyckanden fortsätter Washington att inbilla sig att en politik av påtryckningar kommer att ge resultat om man bara fortsätter. När Sovjetunionen upplöstes var de övertygade om att Kuba skulle vara nästa kommuniststat som faller. I augusti 1993 sa CIA: ?Chansen är större än någonsin att Castros regering faller inom de närmaste åren.? Den uppenbara slutsatsen var att det inte var någon idé att söka försoning med en fiende som var på vippen att kollapsa.

När den kubanska regeringen överlevde den krisen så ändrades fokus: Fidel Castro var grundbulten som höll samman systemet. När han dog skulle regimen dö med honom. 2006 blev Fidel sjuk och överlämnade makten till vicepresidenten och brodern Raul. Det fick Thomas Shannon, vice utrikesminister i W.Bushs administration att förutse regimens omedelbara fall: ?Auktoritära regimer är som helikoptrar. De störtar när en del fallerar?, förklarade han. ?När en auktoritär ledare försvinner från en auktoritär regim så vacklar den. Det är vad vi ser just nu.?

Men övergången från Fidel till Raul gick smidigt. Då behövde USA ett nytt argument för sin politik och denna gång blev det Venezuela. Kuba skulle vara så beroende av billig olja från Venezuela att när den inkompetenta Maduroregimen kollapsade (vilket den absolut skulle göra under USA:s tryck) skulle förlusten av olja lamslå den kubanska ekonomin och regimen falla. Men trots att oljeleveranserna minskat med mer än 50 procent det senaste årtiondet är den kubanska regeringen kvar.

Barack Obama var den ende president som sa vad alla i världen hade vetat i årtal ? att den fientliga politiken är en kejsare utan kläder. När han tillkännagav sin nya politik 17 december 2014 kallade Obama den tidigare för ?en föråldrad politik som i årtionden misslyckats med att främja våra intressen.?

Men uppbackarna av sanktioner saknar inte kreativitet. De fördömde Obamas politik för att det inte införde demokrati i Kuba under de två år som gick innan Trump återgick till den gamla politiken och förnyade sanktionerna som misslyckats i 60 år. Deras argument: Kuba är (åter) på gränsen till kollaps. De ekonomiska effekterna av Covid-19 pandemin och Raul Castros pensionering (som visade sig vara en mycket mer effektiv ledare än vad USA:s experter förutspått) är de två slagen som slutgiltigt ska slå ut kommunismen i Kuba. Om historien ger någon vägledning är oddsen inte höga.

President Biden stödde Obamas öppning mot Kuba och lovade under valkampanjen 2020 att återuppta förbindelserna. Men signaler från administrationen antyder att det pågår en intern debatt mellan de som är för att återgå till Obamas politik och de som vill fortsätta påtryckningarna och behålla Trumps sanktioner. Det kan finnas inrikespolitiska vinster genom att hålla fast vid status quo, men man kan inte förvänta sig att det ska åstadkomma något positivt som utrikespolitik. Under tiden är det kubanerna de som lider av sanktionerna, inte den kubanska regeringen.

En effektiv Kuba-politik kräver en realistisk syn som en gång för alla erkänner att Washington inte kan påtvinga Kuba sin vilja. Politikerna måste överge illusionen av att sanktionerna ska ge dem segern och istället sätta igång det hårda arbetet med att engagera sig med en regering som vi inte gillar, men som inte kommer att försvinna i närtid.

William M. LeoGrande är Professor of Government at American University i Washington, DC, och medförfattare med Peter Kornbluh of Back Channel to Cuba: The Hidden History of Negotiations between Washington and Havana (University of North Carolina Press, 2015).

CSC 210521

[Will Joe Biden Continue America's Delusional Cuba Policy?](#)

HÄV BLOCKADEN! KANYLER TILL KUBA!

Nu driver vi kampanjen ?Kanyler till Kuba?, för att stödja Kubas vaccinationsarbete i, och utanför Kuba.

GE ETT BIDRAG TILL MEDICIN-INSAMLINGEN! Pg 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72

Ta ett steg till och bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0